У име Оца и Сина и Светога Духа!

Господ наш Исус Христос за време боравка на земљи, браћо и сестре, и Његовог учитељског рада од три и по године, користио је сваку прилику да људима открије што више небеских тајни, да их што више упозна са њиховим дужностима овде на земљи и да им што више открије циљеве овога живота овде на земљи и тајне Царства Небескога. И онда када су људи били недобронамерни према Њему, Он је и те прилике користио на добро људи чак и за оне који су Га кушали.

Тако и данашње Свето Јеванђеље говори о неком законику који је био формалиста, који је покушао да куша Господа Христа, да Га доведе у незгодан положај. Приступи Му и рече: „Учитељу, шта да чиним да добијем Живот Вечни?“ По чему је он кушач? Зато што Господа не назива Господом него само учитељем као једнога обичнога човека. И Господ не одговара му директно на његово питање као ономе младићу некада, него га упућује, пошто је он законик, упућује га на закон. „Шта пише у закону, како читаш?“- рече му Господ. Дакле, Господ даје њему право да он изговори оно што је тражио, што је питао. И он заиста одговори шта пише у закону. Пише две заповести. *Љуби Господ Бога свога свом душом својом, свом снагом својом, свим срцем својим и свим умом својим.* И *љуби ближњега свога као самога себе.* Дакле Господ на тај његов одговор рече му и савет: „То чини и бићеш жив и имаћеш Живот Вечни. То испуни.“ А законик хтеде да се оправда па пита: „А ко је мој ближњи?“ Као он не зна. Господ му онда искористи прилику, те исприча и тадашњем народу који се ту окупио око Њега и нама данас, браћо и сестре, и целом роду људскоме исприча једну поучну причу о милосрдном Самарјанину. О једном човеку који је из Јерусалима ишао за Јерихон, кога на путу сретоше разбојници испребијаше, израњавише, опљачкаше и оставише га полумртва на путу.

Тим путем пролазио неки свештеник старозаветни, виде рањеника поред пута и прође, ништа не учини. Иза њега наиђе левит такође из свештеног рода, помоћник свештеников и он га виде и прође. Затим наилази један Самарјанин, дакле човек другога народа, не Јеврејин, јер су Јевреји сматрали да је ближњи само онај из њихова рода. Када виде овога несретника рањенога и болеснога, сажали се на њега, приступи му, опра му ране, зали уљем и вином, натовари га на своје кљусе и одведе у гостионицу и остави га гостионичару да брине о њему, давши новац за то - два динара и рекавши: „Ако шта више потрошиш, кад се вратим, платићу ти.“

И онда Господ после те приче пита законика: „Шта мислиш од те тројице људи ко је био ближњи ономе кога су разбојници израњавили?“ И он немаде куд да каже него: „Па онај што се смиловао на њега. То је ближњи његов.“ И Господ рече: „Иди и ти чини тако бићеш жив.“

То је, браћо и сестре, кратка јеванђељска прича али има дубоки смисао. Ко је тај човек кога су најамници напали, израњавили на путу и оставили га полумртвог? Немојте да се чудите, то смо сви ми, браћо и сестре. Сваки појединац од нас, а то је и цео род људски. Цео род људски који живи на земљи од Адама до последњега човека. Које су то разбојници који су нас и све нас људе појединачно напали, опљачкали, израњавили? То су нечисти духови, то су демони који нас гресима рањавају, пљачкају све оно што је божанско у души нашој и остављају нас полумртве јер без божанских дарова нема правога живота. А ко је тај милостиви Самрајнин који приступа нама и свакоме човеку и свима људима? То је Господ Христос, који је сишао са Неба да људима дарује управо Живот

Вечни. Зато је Господ дошао да људе научи како треба да живе за Живот Вечни а Он да им дарује Живот Вечни. У чему је овај милостиви Самарјанин милостиво поступио према ономе рањеноме човеку? Преви му ране, зали уљем и однесе у гостионицу. Господ је и према нама показао још већу милост него тај Самарјанин, јер је сишао са Очевога престола на земљу, постао човек, учио људе, пострадао од људи, био убијен и васкрсао да би људима даровао Живот Вечни. А даровао нам је поред тога и лекове против тих рана које нам демони наносе. То су Свете Тајне и Свете Врлине. И сместио нас је све у гостионицу тамо где треба да се исцелимо, а то је Света Црква Божија која је добила од Господа све лекове за све врсте духовних болести, па чак и телесних. Само онај ко жели да се користи тим лековима, он ће бити и исцељен и добити Живот Вечни. Ти лекови су хришћанске врлине. То су и пост и молитва и милостиња и трпљење и смирење и све остале хришћанске врлине. А Господ рече да је највећа заповест љуби Господа Бога свога и ближњега свога као самога себе.

Како ми можемо љубити Господа свога? Како ми можемо показати своју љубав према Господу? И то је Господ објаснио у Свом Јеванђељу. *Ко мене љуби врши Моје заповести.* Тако је Господ рекао. Значи, ми држећи заповести Господње, Његово Свето Јеванђеље, живећи по тим заповестима, ми у ствари кроз то показујемо љубав своју према Господу, према Богу своме. А према ближњима онда када им чинимо као људи људима све оно што им је потребно, не гледајући ни на какве разлике међу нама, да ли је из нашега народа, да ли је из било којега другога, да ли је којега сталежа. Дакле, наш ближњи је сваки онај који је у невољи, који има потребе за нашом помоћи. Као што се љубав према Господу изражава кроз држање заповести, тако и љубав према ближњима се изражава и показује у чињењу добрих дела, у помагању онима који су у невољи.

Ето, то је данашња прича, то је данашње Свето Јеванђеље, браћо и сестре, то је поука свима нама који данас живимо и треба да држимо оно што је Господ рекао: „Чини то и бићеш жив“. Да, дакле, љубимо Господа Бога свога и ближњега свога. А пре свега како ми љубимо Господа Бога свога? Чувајући Његову свету веру онакву какву нам је Он предао, јер само са правом вером можемо и остале заповести вршити. А ми смо православни хришћани позвани да сачувамо ту веру неокрњену, неупрљану, неизмењену и да ту веру предамо нашим млађим покољењима, нашој деци и омладини, да би се том вером и ми и сви наши потомци и цео наш народ спасавао до краја света и века. Господу нашем, милостивом Самарјанину нашем, нека је слава сада и увек и у векове векова. Амин.